

fyntes det mig, fik noget Godtjohsbifald paa Buxerne, da han omtalte dem. Det var dog virkelig saa, at faavel den ærede Minister som det ærede Medlem fra Odder (Bjørnbaek) gjentagne Gange i deres Argumenter dvælede særlig ved, at det, der egentlig gjorde, at en saadan Lov var nødvendig, var det, at det stod saa udmærket til paa alle Meierierne, og derfor var Loven nødvendig. (Bjørnbaek: Nei!) Seg har faaet det Indtryk, at efter at det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (C. Ravn) havde talt, turde man ikke negte, at ved Andelsmeierierne var Forholdene i alt Væsenligt, som man ønskede dem, og saa mener man dog, at da de vare saadanne, var netop Loven nødvendig, det var Bevist. Hvis man vilde anvende det paa andre Omraader, tror jeg, at man skulde i det Exempel, der her er Tale om, om Buxerne, ikke have spurgt, om man maatte gaa med Buxer eller ikke, men hvorledes Buxerne skulde skjæres, naar der skal nævnes et Exempel paa; at man ved Lov vil søge at bestemme Noget, som absolut hører under det Personlige. Hvis man tænker sig denne almindelige Sætning anvendt paa adskillige Omraader, paa Ting, som dog i Virkeligheden alle stikkelige og velopdragne Mennesker gjør, saa kunde man ogsaa sige, at man kunde give Love om, at man skulde gaa med bedækket Hoved, vadste sig om Morgenen, og skifte Linned til en bestemt Tid. Sagen er ikke, om vi skulle gjøre alt det, thi det gjør alle Mennesker, men Sagen er, om det skal befales, at man skal gjøre det saaledes og saaledes, paa den og den Maade, paa den og den Tid, under de og de Forhold. Deri ligger Feilen, at det er Tvang, man vil sætte mod Frihed, uden tilstrækkelig Grund. Man har paaberaabt sig Hygieinen, det er en mærkelig Enighed, der er mellem den ærede Ministers og det ærede Medlem fra Odder (Bjørnbaek), saa at deres Ord næsten falder sammen. I Begrundelse af, hvorfor vi skulle have denne Lov netop nu, siger den ærede Minister, at vi skulle have den, fordi der er en stærk Udvikling i Andels- og Fællesmeierierne, og det ærede Medlem siger, at vi skulle have den nu, fordi Fælles- og Andelsmeierierne ere bredte over hele Landet, og brede sig daglig mere. Men det er en feil Opfattelse de Herrer have, det er Andelsmeierierne, der breder sig, men ikke Fællesmeierierne, de ere tværtimod i stærk Aftag. Seg skal derefter gaa over til den Sætning, jeg begyndte med, at det, som det gjælder om, er at ramme det, der skal rammes, og med det for Die vil det i de Anmærkninger, Regjeringen selv har ladet følge med sit Lovforslag, vise sig, at

det netop ikke rammer det, som man søger at ramme. Det Første, man hører om, er et „saakaldt“ Andelsmeieri. Der vilde det have været mere oplysende, om man havde faaet nærmere at vide, hvorledes det har faaet Navn af Andelsmeieri, naar der staar „saakaldt“ foran, om det saa ikke muligvis var et Fællesmeieri og intet Andelsmeieri. Ret betegnende er det, at der senere, hvor Talen i Anmærkningerne er om de forskellige Epidemier, stadig hedder „Fællesmeierier“, og der kan være al Rimelighed for, at der kan være Noget i veien med disse; men saa rammer man ikke det Rette, naar man af den Grund vil sætte Andelsmeierierne under Tilsyn. Tilsvarende hedder det jo længere nede, at der fra det langt overveiende Antal af Landets Hyfskater er kommet Indberetninger om, at der paa mange Fællesmeierier herfter stette hygieiniske Forhold. Saa, jeg siger det Samme, men mener man, at der skal gjøres Noget derved, vil Virkningen jo blive den, at man søger at efterse Fællesmeierierne. Saa kommer endelig det Mærkelige som en tredie Grund, at der ved deslige Meierier — det maa altsaa være Fællesmeierierne, det referer sig til — er et stort Svinehold. Det er rigtig nok, i alt Fald for en hel Del af Fællesmeieriernes Bedkommende, om ikke dem alle, men dette store Svinehold er der jo slet ikke ved Andelsmeierierne, hvad der ogsaa er berørt af flere ærede Talere. De kunne ikke have dette Svinehold, fordi Mælken gaar tilbage til Andelskhaberne, og altsaa falde Andelsmeierierne ikke ind under det, man søger at ramme. Saa hedder det længere nede — og der ere saa Andelsmeierierne pænt studt ind ved Siden af Fællesmeierierne — at Mælken fra disse Meierier er i fortrinlig Grad et smittesørendt Stof, saalænge den ikke er kogt. Seg beder de Herrer lægge Mærke til dette, ligesom der ogsaa længere henne tales om, at man faar den centrifugerede Mælk tilbage i raa Tilstand. Som det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds gjorde opmærksom paa i Gaar, have de allerfleste, jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger alle Andelsmeierierne en saadan Bestemmelse som den, der findes i et Andelsmeieri, hvori jeg er Parthaver: „For at forebygge smitsom Sygdoms Udbredelse, og for at Leverandørerne kunne faae den mest mulige Nytte af den stummende Mælk, skal denne altid paa Mælkeriet gjøres holdbar ved Kogning.“ Naar den altsaa er gjort holdbar ved Kogning kan den jo ikke affiedkomme saadanne Farer, som her tales om. Ogsaa habes der Bestemmelser om, at, naar der er opstaaet smitsom